

yeni demokrasi

Şubat '89 Özel Sayı: 2 Yıl: 2

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 1000 TL. (KDV Dahil)

26 Mart Yerel Seçimleri ve Sınıf Bilinçli Proletaryanın Eylem Programına Dair!



• Devrimci proletarya yerel seçim kürsülerini halk demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin desteklediği kürsü haline getirmek, mevcut sistemi teşhir etmek ve kitle muhalefeti yükseltmeye çalışmak, idare organlarını devrimin yararına kullanmak, bu organları devrime destek mevzileri haline getirmek, sınırlarını zorlamak şeklinde bir genel çizgi belirlemelidir.

26 Mart yerel seçimlerine az bir zaman kaldı. Seçmenler bir kez daha sandık başına gidecek ve mahalli idare yönetimlerini belirleyecektir. 26 Mart'ta yapılacak olan Belediye Başkanlığı, Belediye Meclisi ve muhtarlık seçimleri için hakim sınıf partileri arasında hummalı bir yarış başlamıştır. Ülke, bir uçtan bir uca yeniden bir seçim atmosferi içine iyiden iyiye girmiştir. Yapılacak olan bu yerel seçimler, daha şimdiden kendi "yerel" niteliğini çoktan aşmış, ülke siyasal yaşamının geleceği için karar mekanizması olabilecek "genel seçim" görünümüne bürünmüştür. Çünkü, içinde bulunduğumuz objektif koşullar bu seçimlere, ülkedeki siyasal güçler dengesini derinden etkileyecek, yeni siyasal şekillenmenin üzerinde tesis icra edilecek bir tarihi misyon yüklenmiştir. 26 Mart yerel seçimlerinin yüklendiği bu tarihsel misyon, onu Muhtarlık seçimleriyle Başbakanlık seçimlerini "eşdeş" hale getirmesi ve bunun yanısıra geniş yığınları yüksek tansiyonlu bir siyasal ortama çekmesi bakımından da önemli bir yere sahiptir. 26 Mart yerel seçimlerinin mahalli idareleri belirlemesinin yanında, bundan daha da önemli bir özelliği, yani Özal hükümeti için bir güven oylaması niteliğini taşıyacağı gerçeğidir. Seçimlerden çıkacak sonuçlar, Özal hükümetinin akıbeti üzerinde etkili olacak, "gidici" ya da kısa bir süre daha "kalıcı" olacağına dair karar mekanizması görevi görecektir. Ülke siyasal yaşamında böylesine önemli bir yere sahip bu seçimler hakkında bir değerlendirme yapmak, egemen sınıfların seçim stratejileri ve beklentileri üzerinde durmak, devrimci proletaryanın seçimler konusundaki alternatif politikasını ve yerel idare hakkındaki siyasi bakış açılarını ortaya koymak, devrimin siyasal görevlerinin yerine getirilmesi açısından oldukça önemlidir.

DEVİRİM VE SEÇİM

Devrimin giremeyeceği hiçbir yer yoktur. Şeytanın her girdiği yere devrim girebilir. Ama devrimin her girdiği yere şeytan girmeye cüret edemez. Faşist partiler ve sendikalar içinde, en gerici kurumlar ve özellikle de parlamento içinde devrim, kendi mantığı ve taktikleriyle ustaca çalışır. Düzenin herhangi bir kurumuna devrimin giremeyeceğini, o kurum içinde çalışamayacağını mutlakaştırmak enayiliğin daniskasıdır. Tabii devrim, nereye ne zaman gireceğini de kendisi tayin eder. Düzenin icazetine bırakmaz bunu, ama düzenin her icazetini de görmezlikten gelerek elinin tersiyle itmez. Devrim neye göre hareket eder?

Sınıf mücadelesinin çıkarlarına, kendi çıkarlarına göre hareket eder. Egemen sınıflar, yükselen kitle hareketini bastıramayınca onu parlamento vahasına çekerek, onun önder kadrolarını yumuşak koltuklarda parlamenter avanaklar haline getirerek iğdiş eder. Tarih, devrimlerin bu tuzağa düştüğünü defalarca göstermiştir. Bu tuzaklardan korkan, sütün ağız yandığı için ayrıntı üfleyerek içen bazı devrimler ise, parlamento başta olmak üzere düzenin tüm gerici kurumlarını birer öcü haline getirmiş, buralarda çalışmayı "Zinhaaaaar!" kılıcıyla engellemiştir. Tabii her iki taktiğe de, gerek sağ gerekse sol taktiğe, tarih birer hezimet buketi sunmak zorunda kalmıştır.

Bizim gibi ülkelerde, öncü hiçbir zaman asıl mevzilerini ve asıl müttefiklerini parlamento içinde ve parlamenter zeminde aramaya kalkmaz. Öncü, yığınların derinliklerine kök salar. Kendisini, düzenin istediği anda yok edemeyeceği bir titan konumuna getirir. Sırf parlamenter bir mücadeleyle böyle bir konuma gelinemeyeceğini de çok iyi

• *İçinde bulunduğumuz objektif koşullar bu seçimlere, ülkedeki siyasal güçler dengesini derinden etkileyecek, yeni siyasal şekillenmenin üzerinde tesir icra edebilecek bir tarihi misyon yüklenmiştir. 26 Mart yerel seçimlerinin yüklendiği bu tarihsel misyon, onu Muhtarlık seçimleriyle Başbakanlık seçimlerini "eşdeş" hale getirmesi ve bunun yanısıra geniş yığınları yükseltilen bir siyasal ortama çekmesi bakımından da önemli bir yere sahiptir.*

Herşeyden önce, 26 Mart yerel seçimlerinde köy muhtarlığı ile başbakanlık seçimlerini "eşdeş" hale getiren asıl unsur, olağanı yaşamayan Türkiye'nin içinden geçtiği ağır ekonomik ve siyasal koşullardır. Bundan dolayı da hakim sınıflar genel olarak "yönetim" problemi ile karşı karşıyadırlar. Yasama, yürütme ve yargı erk'inin hakim sınıfların bütün isteklerine ve ihtiyaçlarına uygun düzenlenmesine rağmen hâlâ yönetememe sıkıntısı çekmektedirler. Sistemin sökülen dikişleri yerine "yamalar" yapılması, sistemin başka yerlerinde açılan daha geniş ve derin yarıkların önüne engel olamamaktadır. Bu durum hem egemen güçlerin birbirleri arasında,

hem de egemen güçlerle halk arasındaki çelişkileri keskinleştirmektedir. Keskinleşen çelişkiler yönetim mekanizmasını zorlayıp başkalaştırmakta ve bu mekanizmayı eğreti hale sokmaktadır. Dolayısıyla böyleleri bir yönetim mekanizması düne göre rahat işlememekte ve mekanizmanın bir kesimini ilgilendiren bir sorun, yönetim erkinin bütününün bir meselesi haline gelmektedir. Yerel seçimlerde olan durum da budur. Ülkenin seçim dolayısıyla bir kez daha şiddetli bir "deprem" gibi sarsılma olasılığı, seçimlerin yerel nedeniyle kudretinden değil, tam aksine ağır ekonomik programlar içindeki rejimin çıkmasından kaynaklanmaktadır.

Umud Yayıncılık ve Basım San.Ltd.Şti. Adına Sahibi:
Yusuf Uygun
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Murat Tunç
Yönetim Yeri:
Piyerloti Cad. 33-35/37
34400 Çemberlitaş - İstanbul
Tel: 528 09 33
Ankara Bürosu:
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe - Ankara
Kars Bürosu:
Kazım Karabekir İş Hanı
Kat. 2 No. 217 Kars

Dizgi:
Maraton Dizgiyevi
Baskı:
Yeni Doğu Veb. Ofset
Dağıtım:
Hürriyet Holding A.Ş.
Hesap No:
Yusuf Uygun
Akbank Bahçelievler İst. Şubesi
Hesap No: 6720-7/DHN
Yurtdışı Hesap No:
Akbank Bahçelievler İst. Şubesi
Döviz Tevdiat Hesabı No: 6764-5

İlan Koşulları:
Arka Kapak/SB : 400.000 TL.
Kapak İçeri/SB : 300.000 TL.
Tam Sayfa/SB : 240.000 TL.
1/2 Sayfa : 120.000 TL.
1/4 Sayfa : 60.000 TL.

Abone Koşulları :
6 Aylık : 9.000 TL.
1 Yıllık : 18.000 TL.

Yurtdışı Abone Koşulları:
6 Aylık 30 DM - 15 \$
1 Yıllık 60 DM - 30 \$

bilir. Mücadelenin jakoben biçimleriyle köklerini ve mevzilerini sağlamlaştırır. Devrimin yükseliş ya da kabarışına, kitlelerin ve düşmanın çok yönlü durumuna, kendi olanak ve güçlerine bakarak, bu taktiğin o evrede devrime ne kazandırıp ne kaybettireceğini iyi hesaplayarak, bir uzantısını parlamentoya sokmaya çalışır. Uzantının tutuklanması tehlikesine rağmen yapar bunu. Parlamenteoya girmek için, O kürsüden sınıf mücadelesi lehine yararlanmak için, değişik araçları kullanmaktan çekinmez. Uluslararası devrimci proletaryanın bu konudaki tecrübeleri çok zengin, taktikleri çeşitli ve renk cümbüşü gibi şaşırtıcıdır.

Devrim, yerel seçimlere, merkezi parlamento seçimlerinden daha cesur yavaşır. Bizim gibi ülkelerde, onun her karış toprak üzerinde etkinlik kurma, alanları parça parça kurtarma gibi bir onulmaz derdi vardır. Muhtarlıkları, belediye başkanlıklarını, bu başkanlıkların dayandığı, içinde yer aldığı organları ele geçirme gibi bir sorunu vardır. "Ben bu bölgede etkin olmama rağmen, muhtarlık ve belediye seçimleri beni ilgilendirmez, benim aslım boykottan gelmedir, ben boykot ederim" diyen, zamana ve şartlara bakmadan yürüyen bir devrim, kabadayı ve aslanlar aslanı bir devrimdir ki, ona hiçbir baba-yiğidin laf yöneltmeye hakkı yoktur.

Parlamento seçimlerinde olduğu gibi yerel seçimlerde de, devrimin zamana ve şartlara göre uygulayabileceği üç temel taktik vardır: Boykot, katılma, ne boykot ne katılma, yani ara durum. Devrimin yerel seçimlere katılması durumunda, çeşitli bölgelerde devrim, değişik taktikler uygulama durumunda kalabilir. Etkin olduğu bölgelerde, adaylarını tayin ederek seçimlere doğrudan katılır. Ve bu durumda müttefiklerinin kendisini desteklemelerini sağlamaya çalışır. Etkinliğinin zayıf olduğu bölgelerde, müttefikleriyle anlaşarak ortak bir aday çıkarmaya çalışır. Ya da bağımsız bir demokrat adayı, müttefikleriyle birlikte destekler.

Devrim, bu seçimlerde düzen partilerine düz bir mantıkla değil, tahlilci, dikkatli bir

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu ağır ekonomik ve siyasal problemle konjonktür ile doğrudan ilişkili, hatta ona bağlı olarak dallı budaklı derinleşmeye devam etmektedir. Ekonomik ve siyasal alandaki gelişmeler rejimin bunalımını her yönüyle yansıtmaktadır. O nedenle sistemin bunalımını anlatmak için geniş çaplı veriler sunmaya bile gerek yoktur. İMF, Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşların direktif ve yol göstericiliği etrafında ülke gündemine giren 24 Ocak ekonomik kararlarının "suni çözüm" yapan bugünkü hali her şeyi izah etmektedir. 24 Ocak ekonomik kararlarının fotokopisini aldığı Latin Amerika modellerinde olduğu gibi, süngü ve postal eşliğindeki, yaklaşık 10 yıllık icraatı içinde yapılan sayısız "cilt gerdime" ve "ek önlemler" operasyonlarına rağmen ekonomideki grafik çakılma vaziyeti durum hakkında bilgi vermektedir. Bu kararların ve sayısız ek önlemlerin gücü, çapı ve derinliği küçümsememeyecek problemlere çare olmamaktadır. Bir türlü aşağı çekilmek bilmeyen enflasyon, ekonominin bütün ünitelerine "zil" takıp oynatmaya devam etmektedir. Enflasyonist ekonominin bugünkü vaziyete

"Ben
Boyle
Taslaem
Cukurlarım
Jcnde
Kalmıssam
Yalıtıssam
Her
Görülmessem
Arkasızsam
Ve
Böyleyse
Bahtı
Siyahım
Yemin
Kasem
Olsun
V.
And
Olsun
Şart
Olsun
Verde
Kalmaz
Ahım."
Enver
GÖKCE



yöntemle yaklaşmak durumundadır. Bu partilerin istisnasız tümü devrimin düşmanıdır. Ama devrimin baş düşmanlarıyla diğer düşmanlarını ayırmak, bunlar arasındaki farkları, çatışmaları ve ayrıca bunların kendi içindeki çatışmaları görmek zorundadır. Baş düşman olmayan düzen partilerinden, özellikle sosyal-demokrat yaftalılar, bilinçsiz işçilerden milli burjuvaziye kadar çeşitli sınıf ve tabakaları, özellikle de bunların aydınlanmış kesimlerini çatıları altında toplama yeteneğini gösteriyorlar. Bu partilerin içi, sadece kompradorların kendi aralarındaki çatışmalara sahne olmuyor, aynı zamanda, sözcüleri aydınlanmış kitlelerin temsilcisi durumunda olan demokrat kadrolarla komprador sözcülerinin tümü ya da bir bölümü arasındaki çatışmalara da sahne oluyor. Bu durumu, günümüzün SHP'si içinde kolayca görüyoruz. SHP'deki komprador temsilcilerinin en azılı kanadının sözcüsü olan Ali Topuz'un, partinin devrimcilerin istilasına uğradığını bağıra bağıra düzenin bekçilerine ispiyon etmesi, bu çatışmanın şiddetini gösteriyor.

Devrim, bölgelerde, faaliyet alanlarında bu çatışmayı dikkate almak, gerçekten demokrat olan unsurlarla, yani aydınlanmış halk yığınlarının SHP içindeki temsilcileriyle kompradorlar arasındaki çatışmaya tarafsız kalmamak zorundadır. Devrim, yeterince etkin olmadığı bölgelerin yerel seçimlerinde bu demokrat adayları, diğer gerici partilerin gerici adaylarına karşı destekleme taktiğinden korkmamalıdır. Devrimin bu adaylarda gözeceği özellikler şunlar olmalıdır: a- anti-faşist, anti-emperyalist olmaları, b- devrimci proletaryanın partisine, bu partinin politik ve pratik hattına karşı dostane bir tutum içinde olmaları, c- Ulusların Kendi Kaderini tayin hakkı ilkesine ve bunun ülkede ete kemiğe bürünmüş ifadesine karşı dostane bir tutum içinde olmaları. Devrimin bu adaylardan isteyeceği şeyler ise şunlar olmalıdır: a- mensup olduğu düzen partisinin bölgede propagandasını yapmamak; anti-faşist, anti-emperyalist propagandayı kendi adına yapmak, b- seçime gireceği yerde, öncünün, kendi partisine yönelteceği teşhire karşı çıkmamak, c- öncünün, düzen partisinin, seçime girdiği bölge örgütü içindeki devrimci

tinden hem komprador burjuvazi, hem de efendisi emperyalistler fena halde hoşnutsuzdurlar. Ancak hem "kahya"ların hem de "efendi"lerinin hoşnutsuzluklarını giderici bir çözüm bulamamaktadırlar.

• *Sanayi yatırımlarının derinlemesine ve genişlemesine yayılmadığı ekonomilerde iyileşme ve dolayısıyla enflasyonun aşağı çekilmesi de oldukça zorlaşmaktadır.*

Yüksek enflasyon, sermayenin yeniden büyük ölçekli üretime geçebilmesi için üç önemli hareket alanında ciddi problemler yaratmıştır. Sermayenin üretim alanı, dolaşım alanı, para kredi alanlarında vs. grafik düşüş devam etmektedir.

Enflasyonist ekonomi, yeniden büyük ölçekli üretim yatırımları için önemli derecede "caydırıcı" ve "kayı verici" unsur olmaktadır. Hem yabancı sermaye ve hem de yerli kahyalar yeni yatırım alanlarına yönelme konusunda önemli ölçüde "mesafeli" yaklaşmayı yeğle-

mektedir. Çünkü sermayenin kâr oranında azalma mevcuttur.

Enflasyonun yatırım sektörünü ciddi etkilemesi yanında yatırım sektörünün problemleri de enflasyonu etkilemekte, onu daha da azdırarak hiper enflasyon seviyesine doğru yükseltmektedir. Çünkü sanayi yatırımlarının derinlemesine ve genişlemesine yayılmadığı ekonomilerde iyileşme ve dolayısıyla onun aşağı çekilmesi de oldukça zorlaşmaktadır. Bu durum egemen güçlerin ekonomi ve politika uzmanlarını derin derin düşündürmekte ve bir dizi yeni "ek önlemler" almalarına neden olmaktadır. Özellikle geçtiğimiz Eylül ayından itibaren birbirini takip eden "cilt gerdirme" operasyonları bu olumsuz gidişatı tersine çevirmek için başvurulan operasyonlardır. Egemen sınıflar, uzman ekonomi ve politika kurmaylarının TOBB, TÜSİAD, TAKSİM, İMF toplantılarında ortaya çıkan müşterek görüşlerini "harmanlayarak" alınacak önlemleri birbiri ardı sıra almaya devam ettiler. Ancak denilebilir ki, görüşlerin "harmanlanmasıyla" bazı yerlerde yapılan "yama"lar başka yerlerde yeni yırtıkların çıkmasına engel olamadı. Çünkü emperyalizme bağımlı, ülke ekonomisinin prob-

lemleri "yama"larla halledilecek gibi değildi. Ekonomik iyileşme ve sanayi yatırımlarını geniş ve derin bir şekilde yayma olanağından yoksun ülke ekonomisinin yüksek faiz, zam yağmuru ve yaygın vergi sistemiyle problemlerinin üstesinden gelmesi mümkün değildir. Çünkü zam yağmurunun daha sık periyotlarla sağanak halinde yağdırılması, vergi dairelerinin ağır sanayi işletmesi gibi büyük meblağlar aktaran alan haline getirilmesi, yüksek faiz çerçevesinde piyasadaki likit parayı taze mevduat akışı ile bankalara çekme uğraşları, enflasyona "anlık" etki icra edebilecek fonksiyon oynamaktan ileri gidememektedir. Çünkü sağlanmaya çalışılan ek gelirlerle piyasanın dolaşım kanallarında hareket halinde olan trilyonlarca liralık karşılıksız para arasında muazzam bir çelişki mevcuttur. Kaldı ki yine birbirini takip eden "ek önlemler" operasyonlarından, bu defa, başka problemler gündeme gelmiştir.

Egemen sınıflar sözde yaygın vergi politikasının karşılaştığı "problemleri" teşhir ederek birtakım "çözümler" sunmuşlardı. Bu çözümlerin başında Özal'ın "çağ atladık" dediği icraatın "hayali" kesimine ilişkin vergi iadelerinin kaldırılma-

faaliyetlerine kolaylık göstermek ya da ses çıkarmamak. Bu şartların gerçekleşmesi durumunda, devrim sözkonusu demokrat adayı tereddütsüz destekleyebilir, desteklemelidir de. Bu, sınıf mücadelesine dolaylı hizmet eden bir tutumdur.

Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler gittikçe şiddetleniyor. Yerel seçimleri izleyen aylar içerisinde bu çelişkilerin şiddeti büyük basın sayfalarını ve ekranları işgal edecek. Hükümetin, parlamentonun meşruluğu ve erken genel seçim tartışmaları yeniden alevlenecek. Ülkenin çeşitli yerlerinde zaman zaman patlayan güçlü grevler ve yığınlardaki güçlü mücadele potansiyeli, egemen sınıfları yeni ama "makûl" arayışlara, çıkışlara zorluyor. Bu bakımdan erken genel seçim şaşırtıcı olmayacaktır.

Sınıf mücadelesinin ve genel aydınlanmasının seviyesi açısından bir hayli iyiyiz. Devrimi sürekli kışkırtan ve canlı tutan, egemen sınıfları birbirine düşüren "iyi!" bir ekonomimiz var. Bu tabii yoğun bir kitlesel homurtuya ve şikayete de yol açıyor. Sabah aydınlığından çok önce bir rüzgar eser. Homurtu, yeni, müstakbel mücadelelerin rüzgarıdır. Egemenler, kitlelerden daha endişeli bir haleti ruhiye içindeler.

Devrim, rahat olmak, sıkı çalışmak ve yer yer cüretini göstermek durumundadır. Bu iş, bir yıl, beş yıl işi değildir. Kitlelere, güneşin hemen yarın dağların ardından gülümseyeceğini söyleyemeyiz. Dağarcığımızda ne kadar çok çetin ve şanlı gün birikirse o kadar iyidir. Ama dağarcığımızda bu günleri biriktirecek olan da devrimin arzusu ve kararlılığıdır. Ülkede dikkati çeken, küçümsenmeyecek derecede bir ideolojik alt-üst oluş ve arezyon var. Ama ciddi bir ideolojik çatışma yok. Bu iyi bir durum değildir. Yenileşme ve gelişme için ideolojik çatışma şarttır. İyi bir devrimci, ideolojik çatışmaya bayılır. Statükocular, ampiristler, dogmatikler ve dogmatik revizyonistler ideolojik çatışmadan korkarlar. Yarasa sessizliğini tercih ederler genellikle.

Mevcut durum, bu yarasa sessizliğinin bir dönem süreceğini gösteriyor. Bu sessizliği kim kıracak? Öncünün toparlanması mı? Yoksa, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi mi? Bunu zaman gösterecek? □



sı, gerçek ihracatta da belli bir limit sisteminin getirilmesi, limiti aşan ihracatçılara teşvik primlerinin ödenmesi, aşamayanlara ödenmemesi gibi önlemler gelmekteydi. Yine vergi vermeyen kesimlerden zamlı vergi alınması, peşin vergi sistemini getirerek küçük iş yerlerinden işe başlamadan önce vergisini ödemesi, KDV'de yeni düzenleme vs. gibi önlemler söz konusudur. Egemen güçler gerçekten de bu uygulama ile büyük meblağlar aktarmışlardır. Bu yöntemle; Vergilerini ödemeyen kesimden alınan cezalı vergiler, geçtiğimiz aybaşı itibarı ile bir trilyon civarında olmuştur. Yine "hayalici"lere verilen trilyonlar birkaç aylığına da olsa engelleniyor oldu. Dolayısıyla karşılıksız paranın denkleştirilmesi için belli bir ek gelir sağlanmış oluyordu. Ancak bu ihracatta gözle görülmür bir düşme grafiği yaşandı. İhracatın geçtiğimiz aylarda ki düşüşü teşvik primlerinin az olması ve döviz kurlarının yerinde saymamasına bağlanmaktadır. Teşvik primleri ihracat meselesinde önemli sorun oluyor. ihracatçılar, ihracat karşılığı bir gelir sağlamakta, hem de devletten yaptığı ihracat miktarı oranında teşvik primi almaktaydılar. Teşvik primlerindeki

azalmalar bu sektörü olumsuz etkilemiştir. Sakıp Sabancı'nın dediği gibi "İhracat böyle giderse toslar" noktasına doğru seyretmektedir. Yine yüksek ve cezalı vergiler yanında peşin vergi sistemi (çalışmadan vergi ödeme) irili ufaklı birçok işletmeyi iflasın eşğine getirmiştir. Vergide büyük meblağlar aktarma ile bahsi geçen bu sonuçlar ister istemez bir yerde "yama", başka yerde "yırtıklar" yanyana gitmek zorundadır. Bu çelişik durum komprador kapitalizmin "garip cilvelerini" birçok yönüyle anlatmaktadır.



• Piyasadaki likit para "cazibeli" yüksek faizlerle bankalara çekilmeye çalışılırken, ortaya çıkan likit para darlığı ve zamlar sermaye için "durgun" bir pazar yaratmaktadır.

Yine zam sağanağı ve yüksek faiz ile belli problemler çözülmeye çalışılırken sermayenin bu kez pazar kesimi ve bankacılık sektöründe yeni problemler gündeme gelmektedir. Piyasadaki likit para "cazibeli" yüksek faizlerle bankalara çekilmeye çalışılırken, ortaya çıkan likit para darlığı ve zamlar, sermaye için "durgun" bir pazar yaratmaktadır. Lotaryal sistem denilen "indirimli satışlar" gibi sistemin zamanından erken uygulamaya sokulması "pazar" kesiminde bir canlılık yaratmamıştır. Mağazaların önlerindeki "damping", "ucuzluk" vs. türünden reklamlar esasta mağaza önlerinde kalmaya devam ediyor. Bu durumdan tüccar sermayesi ciddi zararlar görmektedir. Yine krediye dayalı üretim yapan sanayi kesimi maliyet fiyatlarını yükselterek, yüksek

faizli kredinin bedelini halka ödetmektedirler. Ayrıca yüksek faiz politikasının "bankacılık" sektöründe yarattığı yeni problemler hiç de basite alınacak gibi değildir. Bir dizi orta ve küçük düzeydeki bankaların kendi bünyelerini daraltmaları onları büyük bankaların yutmasına engel olamamaktadır. Anadolu Bankası gibi "hatırı sayılır" düzeydeki bankanın, Emlak Bankası'nın tecavüzüne uğrayarak bu banka tarafından satın alınması büyük skandallar içinde başarılıdır. Yine, İş, Garanti ve Akbank gibi birçok irili ufaklı bankanın hisse senetlerinin çoğunu tekeline almışlardır. Görüldüğü gibi bir problem için çözüm bulunmaya çalışılırken yeni problemler ortaya çıkmaktadır.

Dışa bağımlılık ve günlük devalüasyonlar TL'yi başta, ABD doları olmak üzere, batılı emperyalistlerin para birimlerinin gazabına uğratarak, TL'nin erozyonunu sürekli hale sokmaktadırlar. TL'nin serbest kur sistemi ile günlük devalüasyonlarla değer kaybına uğraması ondan kaçışı devam ettirmektedir vs.

Ekonomideki olumsuz gidişat artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, bu durumda ülkeyi elinde tutan küçük bir topluluktan biri olan Sakıp Sabancı dahi tedirgin olmaktadır. Ara-

lık ayındaki TÜSIAD toplantısında "Belleme görevinde hatalar yapıyor" diyen Sabancı; şimdi "İhracat böyle giderse toslar" diyerek, devamla "Tren raydan çıkmak üzere. Raydan çıkmadan uyarıyorum. Şayet tren raydan çıkarsa, bunun faturasını ellibeş milyon birlikte öderiz" demektedir. Dolayısıyla, onlarda, aldıkları önlemleri ekonominin dertlerine çözüm olmaktan uzak olduğunu itiraf etmelerinin yanında, ekonomiye yaptıkları "yamalar"ın sistemin başka kesitlerinde açtığı yeni yırtıkları engelleyemediğini de dile getirmiş olmaktadır. Bunun böyle olması da gayet doğaldır. Sistemin dünya çapındaki problemleri, günümüzde zaten başka türlü de konuşturamaz insanları...

• Ekonominin sorunları toplumun tüm katmanlarını etkilemekte ve hem egemen güçlerin birbirleri hem de egemen güçlerle halk arasındaki çelişmelerin derinleşip genişlemesine neden olmaktadır.



Emperyalizme bağımlı ülke ekonomisinin, içinde bulunduğu derin problemler, siyasal alana da yansımakta ve bu alanda da ciddi sorunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Ekonominin sorunları toplumun tüm katmanlarını etkilemekte, hem egemen güçlerin birbirleri, hem de egemen güçlerle halk arasındaki çelişmelerin derinleşip genişlemesine neden olmaktadır. Tabiiyatıyla bu durum siyasal planda ciddi boyutlarda bir "yönetim" problemi yaratmaktadır.

Egemen güçlerin birbirleri arasındaki çelişmenin keskinleşmesinin en önemli nedenlerin biri de, bir dizi ek önlemlerle çözülemeyen derin problemlerin hakim sınıfları "ek kaynak"lara el atmaya her zamankinden fazla zorlaması olgusudur. Devlet bu ek kaynakların en önemli garantörüdür. Devletin ek kaynak olarak büyük bir potansiyele sahip oluşu egemen güçlerin ona daha fazla egemen olma arzusunu kamçulamaktadır. Dolayısıyla bu durum, egemen sınıflar arasındaki mücadeleyi keskinleştirmektedir. Yine ikinci olarak problemlerin "ek önlemler" gibi suni yöntemlerle çözümlenecek durumda oluşu gidişata müdahale konusundaki görüş farklılıklarının artmasına yol açmaktadır. Bu durum da egemen sınıfları birbirine düşürmektedir. Ayrıca bunalımı yaşayan ekonominin emekçilere ağır bedeller ödettilererek, sistemin yükünü onların sırtına yıkmaması, emekçilere yaşamı dayanılmaz bir hale getirmiştir. Bu durum emekçilerle egemen güçler arasındaki çelişmelerin keskinleşmesini her zamankinden daha fazla gündeme getirmiştir. Onun için, hem egemen güçlerin birbirleri, hem de egemen güçlerle emekçi halk arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi, yönetim erkinin tüm kesitlerini giderek zorlamakta, onu aşındırmaktadır. Dolayısıyla ülke çapında "yönetim" problemini yaratmaktadır. Bu durum onların birbirini boğazlamasına engel olmaktadır. Bugünkü gidişata ilişkin egemen sınıfların görüş ayrılıkları "nüanslar" ve "uygulamalar" konusunda uçaşmakta ve ciddi vaziyet almaktadır. Ekonominin ve siyasetin asıl özellikleri arasında "köklü kopuşlar" sözkonusu değil-



dir. Dolayısıyla birinin gidip öbürünün gelmesi sorunları çözmeyecektir.

• *Bugünkü problemlere yalnızca mevcut Özal hükümeti değil, diğer burjuva feodal muhalefet ve hatta IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşları da "çözüm" getirememektedir. Üstelik burjuva-feodal muhalefetin, bugün uygulanmakta olan ekonomik politikanın temel noktalarına ilişkin ciddi bir alternatifleri de sözkonusu değildir.*

Derin sorunlarla yüzyüze olan ülke ekonomisi üzerinde yükselen toplumsal çelişmelerin keskinleşmesi yalnız şu veya bu kliği değil, egemen güçlerin tümünü yönetim problemi ile karşı karşıya getirmektedir. Çünkü bugünkü problemlere yalnızca mevcut Özal hükümeti değil, diğer burjuva feodal muhalefet ve hatta IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşları da "çözüm" getirememektedir. Üstelik burjuva-

feodal muhalefetin bugün uygulanmakta olan ekonomik politikanın temel noktalarına ilişkin ciddi bir alternatifleri de sözkonusu değildir. DYP muhalefetinin esası; uygulamada şu veya bu şekilde ortaya çıkan bazı problemleri kapsamaktadır. Yine SHP'nin "sosyal piyasa ekonomisi" alternatifi tam anlamıyla alternatifsizliktir. Çünkü SHP'nin Özal hükümetinin ekonomik politikasının ana öğelerine karşı ciddi bir tutumu sözkonusu değildir. Şayet, diğer burjuva-feodal muhalefetin ciddi bir alternatif ekonomi politikası mevcut olmuş olsa idi, bugün yaşanan bunalım rejimin bütünü'nün bunalımı olmaktan çok, mevcut hükümetin yol açtığı bunalım olurdu. O da gayet rahat bertaraf edilebilirdi. Ama daha önce de belirttiğimiz gibi sistem bütünlüklü bir bunalım yaşamaktadır. Onun için atlatılması da o kadar kolay olmamaktadır. Dolayısıyla bugünkü gidişata "çözüm" sunamamak egemen sınıfların birbirleri arasındaki mücadeleyi siyasal çıkarlar bağlamında kızıştırmaktadır. Bugün burjuva partileri arasında "köklü kopuşa" dayanmayan nüanslar üzerindeki ciddi münakaşalar ülkenin hayatı sorunları karşısında onların birleşmesine rağmen olmaktadır.

Ülkede yaşanan eskisi gibi yöne-

tememe olgusu mevcut ANAP hükümeti açısından daha büyük sorunlar doğurmaktadır. Çünkü ANAP hükümeti üç cepheden kuşatma altında tutulmaktadır. Ağır ekonomik ve siyasal problemler, burjuva-feodal muhalefet ve halk muhalefetinden oluşan üçlü cephenin kısıkcı altında Özal yönetimi iyiden iyiye zorlanmaktadır. Özal hükümetinin bahsi geçen sorunlar tarafından baskı altında tutulması onu idare konusunda zayıflatması yanında, kendi iç çelişmelerini de daha fazla keskinleştirerek onu güçten düşürmektedir. Sorunların gittikçe ağırlaşması özellikle "kutsal ittifak"çıların başlarını kaldırmasına neden olmaktadır. İttifakçılar diğer burjuva muhalefet gibi dönem dönem kendi partisine karşı bir muhalefet yürütebilmektedir. Taşar'ın basın mensuplarıyla yaptığı bir sohbet toplantısında "Biz muhalefette olsaydık Özal'ın iflahını keserdik" diyerek diğer burjuva muhalefetin beceriksizliğinden yakınması, oldukça dikkat çekicidir. Yine "kutsal ittifak"çıların Korkut, Turgut-Yusuf Bozkurt, Ahmet ve Semra Özal'lardan oluşan aile idaresine tepkileri küçümsenecek gibi değildir. Hükümetin iç çelişmeleri bununla da kalmayıp değişik kesimlerde değişik biçimler olarak devam etmektedir.

Özal'ın ekonomiden sorumlu kurmayı içindeki "prensler" ile "Bürokratlar" arasındaki çelişme ağır problemlerin köklü ve derin sütünları üzerinde daha da keskinleşmiş, ciddi bir boğazlaşma haline bürünmüştür. ABD'de "çekirdekten yetişme iktisatçı" olma uğraşı veren ve bir ABD Bankası'nda çalışan Özal'ın oğlu Ahmet Özal'ın kendisi ve Şemiler gibi "genç ve akıllı" iktisatçıları ABD'de baba Özal'ın emrine transfer etmesiyle hızlanan "prensler"le "bürokratlar" arasındaki savaş, kurmaylardan bazılarının başını yemiştir. Ekonominin üç önemli kesimi, hazine işleri, Devlet Planlama Teşkilatı ve Merkez Bankası yöneticilerinden bir bölümünün ve Başbakan Yardımcısı Kaya Erdem'in başını yiyen "prensler" ile "bürokratlar" arasındaki mücadele önümüzdeki dönemde, ANAP içindeki güçler dengesini önemli ölçüde etkileyecektir.

• *Üsttekilerin hem birbirleri hem de kendi çelişmeleriyle yüklü olan "yönetim"leri, "alttaki"leri de önemli ölçüde etkilemektedir. Yaygın vergi, zam yağmuru ve yüksek faiz politikası "çerçevesindeki" icraatlar emekçileri büyük bir sefalet mahkûm etmiştir. Halk sınıf ve tabakalarına dahil olan toplumsal güçler, süngü zoru ile yanyana ağır ekonomik yaptırımlar altında dayanılmaz yaşam koşulları sürdürmektedir.*

Ekonominin üç önemli kesimi içindeki "bürokratlar" ve "prensler" arasındaki mücadele çeşitli bakanlıkların birbirleri ve bazı bakanlıklarla alt organları arasında da daha değişik biçim alarak devam etmektedir. İçişleri ve Emniyet teşkilatı içindeki emir komuta aygıtı da ciddi sorunlarla yüzyüzedir. Ordu da artan firarlar, Ordu komutanları ve MİT mensuplarının birbirine çelme atmaları küçümsenecek türden gelişmeler değildir. Ordu-hükümet ilişkileri, Vuralhan skandalı, polislin kendi haberleşmesini "mandallama" eylemleri, rüşvet, yolsuzluk, kaçakçılık vs. hükümeti ciddi ölçüde yıpratmış, yönetim fonksiyonunu giderek oynayamama tehlikesi ile karşı karşıya bırakmıştır. Özal hükümetinin % 35-36 oy oranı ile, % 65'lik çoğunluğu elinde bulundurmasına rağmen adeta diken üstünde yürüyen koalisyon hükümeti gibi icraatta bulunması belirttiğimiz sarmal problemlerden kaynaklanmaktadır. Onun için egemen sınıfların, özelde de Özal hükümetinin yönetim problemlerindeki güçlükler toplumun diğer tabakalarını da etkilemektedir.

Üsttekilerin hem birbirleri, hem de kendi çelişmeleriyle yüklü olan "yönetim"leri, "alttaki"leri de önemli ölçüde etkilemektedir. Yay-

gın vergi, zam yağmuru ve yüksek faiz politikası "çerçevesindeki" icraatlar emekçileri büyük bir sefalet mahkûm etmiştir. Halk sınıf ve tabakalarına dahil olan toplumsal güçler, süngü zoru ile yanyana ağır ekonomik yaptırımlar altında dayanılmaz yaşam koşulları sürdürmektedir. İşçiler bütün birimlerde hükümet, işveren, sendika temsilcilerinin ortak ittifakı sayesinde çok az bir ücret artışı sağlayabilmektedirler. Zonguldak'ta, SEKA'da olduğu gibi bir dizi grev işveren, hükümet, sendika yönetiminin anlaşması neticesinde işçilerin asık suratla işbaşı yapmalarıyla sonuçlanmaktadır. Dar gelirli memur ve ücretlilere ödenen ücret artışı, enflasyonun dörtte bir düzeyindedir. Küçük üreticilerin sınırlı taban fiyatı ile sattığı ürün karşılığı diğer ihtiyaçlarını pazarda karşılama zorunluluğu onu kit kanaat yaşamayla yüzyüze bırakmıştır. Tarımsal küçük üretimde maliyet fiyatlarının yüksek olması kredi kullanımının yüksek faiz nedeniyle imkansız hale gelmesinden ötürü, teknoloji kullanımı gittikçe gerilemektedir. Gençlik, kışla üniversitelerinde Abdülhamit İstibdatının "mekteplerine" hapsolmüştür. Ağır yaşam koşullarının neden olduğu adam öldürme, yol kesme, hırsızlık ve soygunlarda ciddi artışlar olmuştur. Bunalmı toplumlarında yerden mantar gibi türeyen "uyuşturucu", "fuhuş" sektörü yanında "organ alım-satım sektörü" toplumumuzun en son geliştirilmiş yeni bir sektör türü haline gelmiştir. Yine sistemin doğaya ve şehirlere yönelik kırım hareketi ciddi bir artış göstermektedir. Gözü artı değer emmekten başka bir şey görmeyen komprador patronlar, sanayinin yan etkilerine önem almadıklarından ötürü, "Yeşil Bursa" soluk alınmaz bir gaz odası haline sokulmuştur. Erzurum, Kayseri, Ankara'da sistem, insanlara oksijen solutmamaktadır.

Halklar hapishanesi konumuna gelen ülkemizde Kürtler ve diğer milliyetler üzerindeki baskı insanlara Cizre-Yeşilyurt köyünde olduğu gibi köylülere insan pislği yedirecek kadar alçaklaşmıştır. Faşizmin baskı işkence, terör ağı devrimci demokrat kanı dökmeye devam etmektedir.



• *Türkiye, faşizmin baskı, zulüm ve terörün Kürt köylülerine kitleler halinde insan pisliği yedirecek kadar alçaklaştığı, toplu mezarların ortaya çıktığı, devlet terörünün ayak seslerinin kulakları daha fazla tırmaladığı dönemi yaşıyor.*

Sonuç olarak bugün Türkiye, konjonktür ile doğrudan ilişkili ve ona bağlı bir biçimde derin bir bunalım sürecini bütün benliğinde yaşamaktadır. Türkiye boğazına kadar emperyalizme bağımlı enflasyonist bir ekonomiyi, çelişmelerle kıvrılan diken üstünde yürüyen bir siyasal yönetimi yaşamaktadır. Türkiye, "prensler" ve "bürokratlar"ın, bakanların ve milletvekillerinin, ordu komutanları ile MİT mensuplarının, emniyet müdürleri ve polislerin birbirine "çelme" attığı bir dönemi yaşamaktadır. Türkiye, faşizmin baskı, zulüm ve terörün Kürt köylülerine kitleler halinde insan pisliği yedirecek kadar alçaklaştığı, toplu mezarların ortaya çıktığı, devlet terörünün ayak seslerinin kulakları daha fazla tırmaladığı dönemi yaşıyor. Türkiye, insanların organlarını satılığa çıkardığı, rüşvet, yolsuzluk, toplumsal yozlaşmada "çağ atladığı", şehirlerin, gözü dönmüş sanayicilerin çıkarı uğruna oksijen solunamayan "gaz odaları" haline geldiği bir dönemi yaşıyor. Türkiye'deki sistem bütünüyle bir bunalım yaşıyor. (Varsın hala Berktaş, Boratav revizyonistleri düzeni, Sa-

bancı'dan daha iyi aklamaya, sistemin bunalımda olmadığını anlatmaya devam ededursunlar!)

Sistemin, bunalım yaşayan düzlemi üzerinde toplumsal çelişmeler etkinleşmekte ve toplumsal güçler dengesinde değişmeler olmaktadır. Bu durum sistemin akibeti üzerinde etki icra ederek ciddi gelişmelere yol açmaktadır. Keskinleşen toplumsal çelişmeler, iç çelişmelerle dolu bir yönetim ve güçler dengesinde hassas vaziyet yaratmaktadır. Diken üzerinde yürüyen, ağır problemler içindeki yönetim, toplumsal güçler dengesiz gelişmeden bile, ülkenin siyasal gelişmeden bile ülkenin siyasal yaşamını derinden etkileyen sarsıntılar ortaya çıkmaktadır. O nedenle 26 Mart seçimlerinin siyasal yaşamı etkileyen, "muhtarlık" seçimiyle "başbakanlık" seçimini özdeş hale getirmesi de bugünkü koşulların doğrudan bir tezahürü olmaktadır.

Egemen sınıf güçlerinin seçim stratejileri iki farklı kamp üzerinde şekillenmiştir

Egemen sınıf güçleri ülke yaşamında bir tesir icra edecek ve mevcut hükümet için bir anlamda "güven oylaması" olacak olan 26 Mart seçimleri için kolları çoktan sıvamışlardır: "Muhtarlık" seçimi ile "Başbakanlık" seçimini bir ve aynı düzeye çıkararak bu seçimler, partiler arasındaki "hummalı" yarış, ege-

men sınıfların seçimlerden beklentileriyle uyum halinde ve ona orantılı olarak sürmektedir. Tabiiyatıyla egemen güçlerin seçimlerden beklentilerine denk düşecek biçimdeki birbirleri arasındaki yarışın, onlara, beklentilerine uygun bir "seçim stratejisi" belirlemelerini zorunlu hale getirmiştir. Bugün yaşadığımız objektif koşullarda, hakim sınıf partileri, 26 Mart seçimleri için nasıl bir strateji belirlemişlerdir? sorusunun yanıtı, hem egemen sınıf partilerini gölge gibi takip edip onları siyasal planda daha iyi teşhir etmek, hem de devrimci proletaryanın alternatif politikasını daha kaliteli üretebilmek için gereklidir.

Egemen güçlerin siyasal temsilcileri, bugün hükümet ve muhalefet olarak farklı bir seçim stratejisi benimsemektedirler. Dolayısıyla iki farklı kamp düzeyinde bir strateji belirlemeleri onların bugünkü varlık koşullarıyla uyumluluk arz etmektedir. Özal hükümeti ve diğer burjuva-feodal muhalefet (DYP, SHP, RP ve diğerleri) olarak bölünen egemen sınıf güçlerinin hükümet kesimi "aktif savunma", muhalefet kesimi "aktif saldırı" stratejisini benimsemişlerdir. Özal hükümeti açısından "aktif savunma" stratejisi, eldeki mevzilerde tutunmak ve bu mevzileri pekiştirmek siyaseti izlemeyi emretmektedir. Diğer burjuva muhalefetin (özellikle ana muhalefet partisi SHP ve DYP) "aktif saldırı" stratejisi ise eldeki mevzileri pekiştirmek, buralardaki etkinliği garanti altına almak ve yeni mevziler kazanmak siyasetini emretmektedir.

Özal hükümetinin belirlediği "aktif savunma" stratejisi, daha önce



belirttiğimiz üçlü cephenin kuşatması altında olmasından kaynaklanmaktadır. Türkiye'nin atlatılması zor olan ekonomik ve siyasal problemleri, burjuva muhalefetinin saldırıları, halk muhalefetinin kazandığı boyut, uzun süreli icraatın olumsuz sonuçlarıyla birleşerek Özal hükümetinin aleyhinde faktörler olmaktadır. Ayrıca kendi iç çelişmeleri de Özal hükümetinin "güvenirliliğini" zayıflatmaktadır. Özal'ı çepeçevre kuşatan aleyhine faktörler, Özal hükümetine azami hedefin eldeki mevzileri korumak olmasını zorlamaktadır. Gerçekten de eldeki mevzileri korumak Özal hükümeti açısından başarının en üst noktasını teşkil etmektedir. Bahsi geçen koşullarda Özal'ın kendisi de yeni mevziler kazanmayı amaçlamadıklarını kabul etmektedir. Özal seçim propagandası anlamına gelen konuşmalarında "Milletimiz bize verdiği desteği aynen sürdürecektir." diyerek seçimlerdeki beklentilerini eskiyi sürdürme, "statükoyu koruma" olduğunu ifade etmektedir. Özal hükümetinin önemli ölçüde teşhir olmuşluğu ve daha önce belirttiğimiz bir dizi faktörün yarattığı dezavantaj yanında hala belli avantajları olduğunu da unutmamak gerekir. Özal'ın en önemli

avantajlarından biri, diğer burjuva feodal muhalefetin köklü alternatiflere sahip olmamaları ve onların da "güvenilir yönetim" havasını estirememeleridir. Yine Batılı emperyalistler ve özellikle de ABD emperyalistlerinin siyasi-ekonomik-askeri desteği yanında uşaklarını kolayca "ayağa düşürme" me konusundaki kararlı tutumlarının propaganda edilerek "güçlü ve güvenilir" bir idare görünümünü devam ettirmeye çalışmaları, etkisini şu veya bu ölçüde göstermektedir. Denilebilir ki; Özal içerde kaybettiği prestiji Batılı ve ABD ile olan ilişkileri ile geri almaya çalışmakta ve onların desteği ile varlığını devam ettirmektedir. Bu durum basite alınmamalıdır. Özal, onun için 26 Mart seçimlerinde tekrar statükoyu korumayı beklemektedir.

Diğer burjuva muhalefetin seçim stratejisi "aktif saldırı" olarak formüle edilebilir. Özellikle DYP, SHP, RP ve diğerleri Özal hükümetinin boşluklarından yararlanarak bu boşlukları kendi siyasal çıkarları doğrultusunda kullanma yoluna gitmektedirler. Onlar muhalefette olmanın avantajlarını kendi nüfuz alanını genişletme için bir araç olarak kullanmaktadır.

Bahsi geçen burjuva muhalefeti

hem yönetimde olmamanın sağladığı avantaj hem de kitlelerde Özal yönetimine karşı küçümsenemeyecek ölçüdeki reaksiyonların boyutu bu partilere "atağa geçme" siyasetini benimsetmiştir. Zaten onların varlık koşulu "savunma" yapmak ile çelişki arz etmektedir. Diğer burjuva muhalefet ve özellikle de DYP, SHP "aktif saldırı" stratejisini benimserlerken eldeki mevzileri pekiştirme ve yerel mevziler ele geçirmeyi önlerine en önemli görev olarak koymaktadırlar. Onun için bu partiler genel seçimlerde eskiden etkinlik kurabildikleri alanlara tekrar aynı başarıyı sağlamayı garanti altına alma ve daha sonra özellikle çoğu kez oy farkıyla kaybettikleri alanlara yüklenmeye çalışmaktadırlar. SHP ve DYP'nin Ege ve İç Anadolu gezileri bu siyaset ile doğrudan ilişkilidir. Yine "aktif saldırı" stratejisi ile uyumluluk arz etmektedir.

Önemli bir noktayı belirtmek gerekir ki; diğer burjuva muhalefetin "aktif saldırı" stratejisi birbirleriyle yapacakları çok az oy farkına sahip olmaya yönelik bir içeriğe sahiptir. Dolayısıyla bu stratejinin başarıyla uygulanması halinde bile rakiplerini büyük bir farkla ezip geçmekten ziyade zar zor küçük bir nüans farkı yaratmaktan fazla bir pratik

etki göstermeyecektir. Çünkü güçler dengesi büyük farklar attırarak bir düzenleme göstermemektedir. Bu durumu muhalefet partileri de kabul etmektedir. Muhalefet partileri Özal'ın "gidici" olup olmadığı konusunda kesin konuşamamakta, hatta rakiplerinin hala yönetime devam etme olasılığından bahsetmektedir. Baykal, kitlelere kendilerine verilen desteğin "yetersiz"liğinden yakılarak, bu destek daha aktif hale getirilmezse Özal'ın düşme ihtimalinin zayıflığından dem vurmaktadır. Baykal, "Şayet daha aktif destek vermezseniz bu vaziyete bir son vermek mümkün olamaz." diyerek kendilerinin bugünkü durumlarının da pek fazla ic acıcı olmadığını kabul etmektedir. Yine, Demirel, "Biz bu memleketin cimentosuyuz" diyor; "Biz başarmaya adayız, başarmazsak yakamıza yapışın" demekle kendilerine olan "mesafeli güveni" tam güvene dönüştürmeye çalışmaktadır. Açıkça görüleceği gibi muhalefetin "aktif saldırı" stratejisi çok az bir fark atmak uğraşından başka bir anlama gelmemektedir.

Yine önemli bir gerçek vardır ki; o da, muhalefetinde "güvenilir yönetim" havasını estiremediğidir. Kitleler, muhalefetin her yönüyle yönetebilme kapasitesine sahip olduklarına yeterince ikna olmuş değildir. Yine onların mevcut yönetim ile aralarında köklü bir kopuşun olmaması ister istemez kendi aleyhindeki öğeleri güçlendirmektedir.

Burjuva muhalefet, genel olarak seçimlerde birinci parti olarak çıkmayı amaçlamaktadır. Onların bu beklentisi en iyimser koşullarda bile çok az bir fark ile gerçekleşebilir. Bugünkü güçler dengesinin bu az fark üzerindeki kapışması, "hasas" bir şekillenme yaratıyor. 26 Mart seçimlerinin enteresan yanlarından biri de budur işte.

Seçimler yaklaşırken geniş çaplı provokasyonlar ve demokrasi show'larından bir bölüm

Egemen sınıfların çıkmaz içinde-

ki rejimi, halkı idare etmek için özellikle son dönemlerde daha ısrarlı bir şekilde uygulamaya koydukları "kamçı ve börek" siyasetini seçim stratejileriyle bütünleştirmektedirler. O nedenle seçimler yaklaştıkça bu siyasetin ürünleri de, birer birer kendisini ortaya koymaktadır. "Kamçı ve börek" siyaseti egemen güçlere karşı silahlı direniş gösteren, mevcut düzeni silahlarıyla eleştiren, faal güçleri en ağır bir biçimde cezalandırmak, mevcut düzeni aklayan onun emrettiği kurallara uymayı taahhüt eden legal marksizmi, reformizmi beslemek, ona "yasal" bir statü kazandırmak anlamına gelmektedir. Bugün seçimler yaklaşırken, şehir ve kırdaki faal silahları susturmak, düzene yönelik silahlı eleştiriyi boğmak, mensuplarını en ağır şekilde cezalandırmak için, Kürtlerin yaşadığı bölgelerde ve Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük sanayi merkezlerinde karşı-devrim yoğun bir kuşatma ve bastırma hareketine girişmiştir. Faşizm "Şubat ayı terör ayı", "Terörün ayak sesleri", "Terör trmaniyor" yaygarası ile bir dizi provakasyon yaratıp, silahlı güçler şahsında halka topyekün saldırarak kitlelerdeki "sol" eğilimleri yok etmek istemektedir. Son olarak bazı eylemler bahane edilerek DEV-SOL, TKP-ML, PKK'ya karşı operasyon düzenleyip yüzlerce insan gözaltına alınmış, bir o kadarı da takibata uğratılmıştır. Faşizmin bu güçlere saldırısının altındaki asıl amaç: Seçim öncesinde kitle provakasyonu yaratmak, Özal hükümetinin cezalandırılmasını engellemek, her yerde "devlet otoritesi"ni kullanarak muhalif silahlı yasa dışı potansiyeli ezmektir. Hakim sınıflar bu amaçları doğrultusunda faşist terörü arttırmış, Cizre'de olduğu gibi vahşete başvurmaktan çekinmemiştir. Terörün ayak sesleri gerçekten geliyor. Ancak kulakları tırmalayarak gelen bu sesler devlet terörünün ayak sesleridir.

Egemen güçler bir yandan faşist terörü tırmandırarak halka topyekün saldırıp kitleleri sindirmek, "sol" eğilimleri yok etmek isterken öte yandan "börek" uzatmaktan da vazgeçmemektedirler. Özellikle son dönemdeki "demokrasi showları",

NOKTA'nın gündemini teşkil eden tasfiyeci kampanyalar vs. bu siyasetin birer parçalarıdır. Özal, kokteyl düzenleyerek, farklı görüş(!)lerdeki sanatçılarla "hoş görü" ortamı yaratmanın lideri olma havasının "Amerikan usulü" propagandasını yapmaktadır. Ne var ki Özal'ın bu propagandayı başlattığı sırada TRT'nin yüze yakın halk türküsünü "isyan ve başkaldırıyı" içerdiği gerekçesiyle yasakladığını, birkaç şarkısından ötürü sanatçıların vatanşılıktan çıkarıldıklarını, kendilerinin yüz yılda üretmeye vakıf olmadığını Yılmaz Güney'in tüm halkın malı olan filmlerini, Nazım'ın şiirlerini vb. vb. yasakladığını, sanat ve sanatçı katillerinin ekranlarda boy göstermesinin bir etkisi olmayacağını herhalde hesap edemiyordu. Yine aynı dönemde demokrasi ve insan hakları konusundaki ısrarlı tutumlarını (!) Avrupa'lı dostlarına izah ederek kamuoyunu etkilemeye çalışırken, herhalde köpeklerin tesa-düfen çıkardığı ve 2000'e Doğru'nun da kamuoyunu haberdar ettiği Siirt'teki toplu mezarların ortaya çıkacağını hesap edemiyordu vb. vb.

Haftalık Nokta dergisinin öteden beri tasfiyeci odaklarla proleter devrime saldırı kampanyaları, yine bu dönemin tasfiyeci ürünlerini teşkil etmektedir. TBKP, SP'den, Murat Belge'ye kadar geniş bir cephede süren ve esas olarak yasa dışı silahlı teşkilatlanmayı hedef alan kampanyaları mister TONTON tarafından takdime şayan bulunmaktadır.

Bahsi geçen günlerin ortak bir cephede yasadışı faaliyete saldırarak "yeraltının sersemletici havası"ndan kurtulma(!) kampanyaları, Komünist Partisi'nin "dehşet verici" maddelerinin (Faşist diktatörlüğün Demokratik Halk Devrimi'nin zoru ile yıkılması, Komünizme ulaşma vb. gibi maddeler) "baskısından" kurtulma(!) kampanyaları, Özal yönetimi tarafından takdir edilmektedir. Seçimlere doğru giderken "demokrasi showları" ve tasfiyeci kampanyalar yine esas olarak proleterya devrimini boğmak, halk, düzene monte etmeyi amaçlamaktadır. (Tasfiyeciliğin siyasi-ideolojik sınıfsal köklerini gelecek sayılarımızda ortaya koymaya çalışacağız.)

26 Mart seçimleri ve devrimci proleter tavır

Yazımızın önceki bölümlerinde 26 Mart seçimlerinin muhteva ve kapsamı, egemen sınıfların seçim stratejileri ve beklentileri üzerinde durduk. Şimdi esas olarak 26 Mart seçimlerinde devrimci proleteryanın eylem programı üzerinde durmak ve mahalli idareler konusunda ML'lerin bakış açısını ortaya koymak istiyoruz.

• *Parlamento seçimlerine ve yerel seçimlere karşı takınılacak tavırlar farklıdır. Her iki seçime farklı siyasi tutum almak, oldukça yerinde bir davranış olmaktadır.*

Her şeyden önce 26 Mart yerel seçimleri muhteva ve kapsam bakımından, parlamento seçimlerinden farklıdır. Bu farklılıklar yönetim erkinin bütünü açısından merkezin ve yörelerin oynadığı fonksiyonların değişik nitelikte olmalarından kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi parlamento, merkezi devletin en önemli mekanizmalarından birini teşkil etmektedir. Tabiatıyla bu kurum, egemen sınıfları halkı ezme ve yönetmede hakim sınıf kliklerinden hangisinin "karar" sahibi olacağını belirleyen bir fonksiyona sahiptir. Parlamento aynı zamanda faşist diktatörlüğün "incir yaprağı" ile kapatılabilmesi, düzene "demokratik" bir görünüm verebilmek için kullanılan bir maskedir. Egemen sınıfların sınırlarını ve muhtevasını belirledikleri anayasa çerçevesinde yürütme görevini üstlenen bir baskı aygıtıdır. Egemen sınıfların iktisadi, siyasi, askeri politikalarının belirlenmesinde, bu kurumun önemli bir payı vardır. Yerel idare organları (belediye ve köy muhtarlıkları) ise, merkezi devletin yerel plandaki temsilcilikleridir. Merkezi idarenin yuvarından aşağıya örgütlendirilmesinin en alt birimlerini oluşturmaktadır. Yerel idare organları, buldukları zeminde kendi niteliklerine uygun hizmetler vermektedirler

(muhtarlık ve belediye hizmetleri vs.). Yerel idareler ayrıca merkezi idareye göre kısmi bağımsız örgütsel bir işleyişe sahiptir. Tabiatıyla farklı işlevlere sahip organların belirlenmesinde farklı seçim sistemleri sözkonusudur. Seçim koşulları, seçme-seçilme hakları, siyasi partiler yasası vb. gibi noktalarda parlamento ile yerel idareler arasında belli farklılıklar mevcuttur. O nedenle, her iki seçime farklı siyasi tutum almak, oldukça yerinde bir davranış olmaktadır. Devrimci proletarya o nedenle parlamentoyu genelde boykot ederken, yerel seçimlere katılma yönünde bir tutum belirlemektedir.

Devrimci proletarya, seçimlere "katılıp" ya da "boykot" etme taktiğini o günkü tarihsel koşullarda, seçimlerden ötürü mücadele biçimlerinin devrimi ilerletip ilerletmediği meselesine göre belirler. Şayet seçimlerden ötürü ortaya çıkan mücadele biçimleri devrimi ilerletiyorsa seçimlere katılır, ilerletmiyorsa "boykot" eder.

Parlamentoyu genelde boykot etmemizin en önemli nedenlerinden biri, boykot ettiğimiz tarihsel koşullarda parlamenter mücadele biçimlerinin devrimi ilerletecek nitelikte olmadığı, bu kurumlardan proletaryanın kürsüsü olarak yararlanma koşullarının olmadığından ötürüdür. (Konu parlamento seçimleri olmadığından geçiyoruz.)

• *Yerel idare organlarını devrimin yararlanacağı bir araç haline getirmenin koşulları vardır.*

Yerel idare seçimleri ise farklıdır. Yerel idare seçimlerinden ötürü ortaya çıkan mücadele biçimi genelde devrimin ilerlemesine yardımcı olabilecek niteliktedir. Yine yerel idare organlarını devrimin yararlanacağı

bir araç haline getirmenin koşulları vardır. Yerel idare seçimlerine doğru bir siyasal çizgi önderliğinde katılmak, öncü ile yığınların kucaklaşmasına katkıda bulunacak, seçimlerden ötürü ortaya çıkan siyasal fırsatların değerlendirilmesiyle önemli mevziler kazanılmasına hizmet edecektir.

Bu seçimlere nasıl ve hangi araçlarla katılacağı oldukça önemli bir sorundur. Çünkü bu, seçimlerin araçları ve bu araçların nasıl kullanılacağı konusunda berrak bir çizgiye sahip olmamak, seçimlerden doğan fırsatları değerlendirememek gibi bir olguyu gündeme getirmesinin yanında, proletarya hareketini ve devrimci demokrasi güçleri egemen sınıfların bir bölümünün kuyruğuna takabilir. O nedenle seçimlere berrak ve net bir çizgi etrafında katılmalı, kitle kuyrukçusu, nabza göre şerbet veren, öncüyü kitlelerin geri kesimine adapte eden bütün oportünist revizyonist güçlerle aramızda kalın bir ayrışım çizgisi çekmeliyiz.

Devrimci proletarya 26 Mart seçimlerinde devrimci kitlelerin proleter devrimci, devrimci demokrat blok alternatifine destek vermeye, egemen sınıfların bloğuna "dirsek" çevirmeyi planlamaktadır. Egemen sınıf bloğunun mahkûm edilmesi, proleter devrimci demokrat blok hareketinin seçimlerde güçlü siyasal kazanımlarla çıkmasının büyük bir önemi sözkonusudur.

Nedir, proleter devrimci, devrimci demokrat blok hareketi inşa ederek seçimlere katılma siyaseti? Bu siyaset Tunceli'nin bir dağ köyünde ya da İstanbul'un varoşlarında ne anlama gelmektedir? Bu siyaset, bu-



lunduğu yerde bağımsız proleter devrimci, devrimci-demokrat blok hareketini inşa et! Yerel idare için aday göster! Derhal bağımsız devrimci siyasal ajitasyon faaliyetine başla! anlamına gelmektedir. Demek ki, Marksist-Leninistlerin önerileri 26 Mart seçimleri için hakim sınıf partilerine dirsek çevirmeyi ve devrimci demokrat güçlerin desteklenmesini kapsamaktadır. Tabiiyle berrak bir içeriğe sahiptir.

Marksist-Leninistlerin bu önerileri seçim ortamının sunduğu devrimci fırsatları proletarya yararına en iyi şekilde değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Devrimci proletaryanın kendi sınıfının temsilcisini açık seçik burjuvazinin karşısına çıkarması, sevk ve idareye sınıfımızın bugünden aday olduğunu propaganda edecek, işçi sınıfının kritik güç olarak boy göstermesine katkıda bulunacaktır. Bütün burjuva partilerin meydanlarda cirit attığı koşullarda işçi sınıfının temsilcisinin görevi devralmaya hazır olduğunu siyasal ideolojik olarak hissettirmesi, devrimle karşı-devrim arasındaki güç dengesini devrim lehinde çözmeye katkıda bulunacaktır. Devrimci proletaryanın yerel idareye aday olması aynı zamanda DHD ve yerel idare konusunda kitleleri eğitecek, çeşitli organları ele geçirme durumunda da, bu organların, devrimin yararına kullanılmasına yardımcı olacaktır. Aynı zamanda burjuva partilerini köşeye sıkıştırarak manevra alanını daraltacaktır.

Yine proleter devrimci, demokrat blok alternatifi ciddi siyasal teşhir faaliyeti ile devrimci kitle çalışmasına katkıda bulunacak, öncünün geniş yığınlarla kucaklaşmasına hizmet edecektir. Özellikle büyük şehirlerde yerel idareye adaylığı çerçevesinde doğru bir siyasal çizgi etrafında büyük siyasal tartışma toplantıları, mitingler, kitlesel geceler, propaganda neşriyatı, protesto eylemleri vb. etkinliklerle M-L hareketin nüfuzunun daha fazla artırılmasına destek olacaktır, vb... Yerel idare organları seçimlerine doğru bir siyasal çizgi etrafında katılmak açıkça görülebileceği gibi devrime güç katmaktadır.

Meselenin bir başka yanı da diğer devrimci demokrat güçlerle oluştu-

racağımız birliklerin hangi kriterler etrafında gerçekleşeceğidir. O nedenle halk güçleriyle oluşturulacak birliklerde ileri sürülen koşullar ve birlik içinde mücadelenin muhtevası ve biçimi vb. konularda berrak bir hat ortaya koymak oldukça önemlidir.

Devrimci proletaryanın 26 Mart yerel seçimlerinde halk güçleriyle birlik için ileri süreceği birinci koşul, proletarya hareketinin kendi örgütsel varlığının tanınması ve onun kitleler içinde örgütlenmesine karşı çıkılmaması koşuludur. O, yola çıkacağı güçlerden kendi örgütsel bağımsızlığının kabul edilmesini, kendi örgüt faaliyetine müdahale edilmesini talep etmektedir. Bu talep birlik koşullarında proletaryanın bağımsızlığını korumak gibi can alıcı bir sorunu teminat altına almak için ileri sürülmektedir. Proletaryanın bağımsız bir güç olarak varlığını koruyamadığı birlikler, sonuç itibarıyla sınıf düşmanlarının işine yarayacak, devrimci demokrat potansiyeli, proletaryanın çekim alanından çıkarılmağa hizmet edecektir. O nedenle birlikte hareket için bu koşul oldukça gereklidir.

İkinci olarak; devrimci proletarya birlikte yola çıkacağı güçlerden emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme (orta yolcu, sallantılı güçler, RSE'nin hegemonya politikasına karşı olan güçler de buna dahildir) feodalizme, milli zulme karşı olmak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak şeklinde bir siyasal tutum belirlemeleri koşulunu ileri sürmektedir. Bu koşul devrimci demokrat nitelikli bir blok hareketinin varlık koşulunu teşkil etmektedir. Devrimci proletarya bu blok hareketini oluşturabilmesi için blok güçlerinin bu niteliklere uygun olmasını elbette istemelidir. Aksi takdirde blok hareketi kendi varlık koşullarıyla çelişme içine girer. Bu koşulları yerine getirmeyen güçlerle devrimci demokrat blok oluşturulması mümkün değil. (Sözgelimi RSE'ye dayanan sosyal-faşist TBKP gibi...) Üçüncü olarak, devrimci proletarya; birlikte hareket edeceği güçlerle bütün birliklerde talep ettiği kararlaştırılan ortak programa uyma koşulunu ileri sürmektedir.

Proletarya bu koşulu birlikte hareket eden güçlerin onayladıkları program çerçevesindeki yükümlülükleri yerine getirmelerini garanti etmek için yapmaktadır. Açıktır ki, bu koşulun yerine getirilmediği yerde birlik meselesi de objektif olarak gerçekleşmez bir vaziyet almaktadır. Ayrıca birlikte hareket eden güçlerin ajitasyon-propaganda faaliyetindeki serbestlikleri birinci koşulda ortaya koymağa çalıştığımız örgütsel varlıkların karşılıklı tanınması meselesi ile ilgilidir. 26 Mart yerel seçimleri için devrimci proletaryanın ileri sürdüğü koşullar, proletaryanın ideolojisiyle uyum içinde olmasının yanısıra gayet berrak ve nettir.

Devrimci proletaryanın, devrimci demokratik güçlerle oluşturacağı birliklerde, tarafların uyması gereken program üzerinde kısaca durmakta yarar vardır. Bu programda, sınıfımızın dünya görüşüne uyumluluk içinde olmalı ve genel çizgisi oldukça net olmalıdır. Devrimci proletarya yerel seçim kursülerini halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin desteklediği kürsü haline getirmek, mevcut sistemi teşhir etmek ve kitle muhalefeti yükseltmeye çalışmak, idare organlarını devrimin yararına kullanmak, bu organları devrime destek mevzileri haline getirmek sınırlarını zorlamak şeklinde bir genel çizgi belirlemelidir.

Ortaya konulan özgül programın genel çizgisi dahilinde birlik yapan güçler kendi aralarında anlaşarak temsilcilerini belirlemelidirler. Bu sorun meselenin teknik yanısırdır. Aday belirlemede yoğunluklar, güç ilişkileri, yığınları etkileme gücü, daha fazla başarı kazanma gibi faktörler dikkate alınmalıdır. Proletarya kendi adayını bir alanda temsilci gösterirken bir başka yerde bu güçler içinden çıkan temsilcileri destekleyebilir. Ya da her yerde temsilci olacaklar, eylem birliği tarafından belirlenebilir vs. Bu, somut duruma ilişkin meseledir. Birlik meselesinin gündeme gelmesiyle tartışma konusu olacaktır. Bugünkü koşullarda proletarya hareketi kendi gücünün olduğu alanlarda bağımsız adayını temsilci göstermek, nispeten kitle faaliyetinin olduğu alanlarda diğer güçlerle ortak temsilci seçme ve bu güçleri destekleme yolunu tercih et-

melidir. Proletarya her halükarda bağımsız faaliyet yürüteceğinden, meselenin teknik yanı onu fazla etkilememelidir.

Yine her birliğin "çelişmeli" yanı dikkate alınarak "hep birlik mücadeleye yok" şeklindeki sağ, "hep mücadele birlik yok" şeklindeki "sol" sektör anlayışlara düşmeden, bu anlayışlarla mücadele ederek hem mücadele, hem de birlik şeklinde bir siyaset benimsemelidir. Ayrıca "kendi gücüne güven esas, müttefiklere güven talidir" siyasetinin kavratılmasına özen göstermeliyiz.

Burada önemli bir sorun üzerinde daha durmak istiyoruz: Bugün yaşanan Türkiye gerçekliği bize bağımsız blok hareketi dışında kalan küçümsenemeyecek devrimci demokrat bir potansiyelin daha var olduğunu göstermektedir. Bağımsız blok güçleri gibi bu güçler de şu veya bu siyasal yoğunluğun çekim alanları içindedir. Ve özellikle de SHP içinde örgütlenmişlerdir. Tabiatıyla bu sorunun üzerinde durmak ve bu güçlere karşı doğru bir siyaset izlemek oldukça önemlidir. Devrimci proletarya SHP içindeki devrimci demokrat güçlerle de birleşmeden yanadır. O, SHP içindeki devrimci demokrat güçlerle birleşmeyi kendi blok hareketini güçlendirmenin bir parçası olarak görmektedir. Düşmanı en dar alana sıkıştırmak ve devrimci demokrat potansiyeli seferber etmek, o potansiyele sahip çıkmak, böylesi bir siyaseti emretmektedir. Burada asıl unsur blok güçlerinde aranan kriterlerin bu güçlerde de aranmasıdır. İleri sürülen programa ve birlik koşuluna uyan bütün güçlerle birleşmek akıllı bir siyasetin gerekliliğidir. Bu koşullara uymayan unsurlarla birleşmek ya da onları desteklemek gibi bir meselemiz söz konusu olamaz. Birlik için ileri sürülen koşullar ve birliğin özgül programının genel çizgisine uyulmaması aynı zamanda birlik yapılmaması anlamına gelir. Onun için bu güçlerle birlik sorunu da gayet açıktır. Ayrıca bir noktayı daha belirtmek gerekirse: SHP içindeki devrimci demokrat unsurlarla "anlaşma" sağlamamız halinde bu adayların desteklenmesi yönünde halka yapacağımız çağrıda, destek veriş

nedenlerimizi açıkça ortaya koymalıyız. Ancak her halükarda objektif olarak destekleyeceğimiz aday şahsında, SHP'nin il, ilçe, köy ya da mahalle düzeyinde de olsa güç kazanması söz konusudur. Bu bir çelişik durum arz etmektedir. Bu çelişik durum oyların ne getirip ne götürdüğü ile çözülecektir. Belirttiğimiz çizgide sebat edilmesi durumunda devrim bundan kazançlı çıkacaktır.

SHP'li güçlere karşı özetlemeye çalıştığımız siyaset etrafında tutum almayan, onu desteklemenin devrimci demokrasi mücadelesi olduğunu iddia edenler aşırı sağ revizyonist bir hatta pineklemede ısrar edenlerdir. Çünkü devrimci demokrat blok alternatifi yerine SHP alternatifini koymak devrimi bir adım ilerletmeyecek, proletarya hareketini ve devrimci demokrat potansiyeli egemen sınıfların bir bölümünün kuyruğuna takacaktır. SHP'yi desteklemek egemen sınıflar arasındaki savaşta birine dayanarak diğerine karşı mücadele etmek düzeni aklamak reformculuğu beslemek vb. anlamına gelecektir.

• Seçimlerde yerel idare organlarının ne kadarının ele geçirilip geçirilmediği önemli değildir. Önemli olan seçim kampanyasının siyasal kazanımlarının niteliği ve kalitesidir.

Yukarıda ortaya koymağa çalıştığımız politika etrafında "birlik" sorununu ele almanın önemi büyüktür. Bu politika öncü ile kitleleri birbirlerine daha yakınlaştıracak, öncünün bağımsız siyasal nüfuzunu arttıracaktır. Yine anti-faşist devrimci demokrat güçlerin seferber edilmesi ve bu potansiyele sahip çıkılması konusunda öncünün yönetme yeteneğini arttıracak, bu güçlerin egemen sınıfların bir bölümünün yedeği olmaktan kurtarmaya hizmet edecektir.

Seçimlerde yerel idare organlarının ne kadarının ele geçirilip geçiril-

mediği önemli değildir. Önemli olan seçim kampanyasının siyasal kazanımlarının niteliği ve kalitesidir. Önemli olan işçi sınıfı ve öncüsü ML hareketin her kampanyada sordugu gibi "Bu kampanya kitlelerin kafasında proleter siyaseti kumandaya getirdi mi? Kitlelerin ne kadar bir bölümünü etkiledi? Burjuvaziye yetince rezil etti mi? Öncü ile kitleleri birbirine yakınlaştırdı mı? Öncünün sevk ve idare becerisini geliştirdi mi? vs." sorularına olumlu yanıtlar verebilmektedir. O nedenle sorun pragmatist bir şekilde ele alınmalıdır.

Marksist-Leninistler ne istiyorlar?

26 Mart yerel seçimleri için emperyalist uşağı, halk ve devrim düşmanı komprador patron-ağa partileri arasında "hummalı" yarışın dolu dizgin devam ettiği koşullarda devrimci proletaryanın alternatif yerel idare planını açık seçik ortaya koymasının önemi büyüktür. Sınıfımızın alternatif yerel idare planının ortaya konulmasının önemi hem burjuva partileri arasındaki münakaşaların altında yatan gerçeklerin su yüzüne çıkartılması, hem de devrimci kitlelerin ML-MZD ideolojisi ve biliminin taktik planı etrafında eğitilmesinin daha fazla gereklilik arz etmesinden kaynaklanmaktadır.

O nedenle Marksist-Leninistler ne istiyorlar, yerel idare meselesi hakkında halka neyi vaadediyorlar? sorusunun yanıtlanması büyük önem taşır.

Dünya çapında yekpare bir bütün teşkil eden işçi sınıfı, yerel idareler meselesine büyük bir önem vermektedir. Çünkü bu mesele hem proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirmesiyle birlikte yeniyi temsil eden üretim ilişkileri üzerinde yükselen yönetim erkini sağlam temeller üzerinde inşa edebilmesi, hem devrimin siyasal görevlerinin başarıyla icra edilebilmesi, hem de ülke ekonomisine yerel planda destek sunma ve hizmet sektörünün lokomotif olma yönündeki temel fonksiyonları ile özel bir yere sahiptir. Proletaryanın devrim

ile birlikte siyasal iktidarı ele geçirmesiyle oluşturacağı yönetim erkini merkez ve bölgesel yapılanma arasındaki ilişkinin sağlam temelle oturtulmasında yerel idareler yeni bir işleve sahip olmaktadır. Sevk ve idaredeki stratejide merkeziyetçilik,... taktikte adem-i merkeziyetçilik ilkesi, merkezi yapı ve bölgesel yapı arasındaki ilişkide de benzer bir şekillenme göstermekte; güçlü merkez ve güçlü bölgesel yapıdan oluşan yönetim erk'inin önemli parçalarında yerel idare ciddi bir rol oynamaktadır. Devrimin siyasal görevlerinin başarı ile icra edilmesinde yerel idare, yeni ve nitel olarak ileri bir görev daha üstlenmiştir. Kitlelerin devrimi devam ettirebilmek için seferber edilmeleri, onların siyasal yaşama daha fazla katılmalarını sağlamak, yerel idare organlarının kazandığı yeni işlevi iyi bir şekilde yerine getirmeleri ile mümkün olabilmektedir. Dahası yerel idareler ülke ekonomisinin merkezi planlamadaki hedeflerine ulaşabilmesinde yerel planda azami desteği sunma, insan unsurunu seferber etme, halka hizmet götürmede vb. yerel idarenin fonksiyonları tamamen özgül bir nitelik kazanmaktadır.

Marksist-Leninistlerin genelde büyük önem verdiği yerel idare organları meselesi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemiz açısından daha büyük anlam taşımaktadır. Bu daha büyük anlam ülkemizin ve devrimimizin özgül farklılığından kaynaklanmaktadır. Türkiye devriminin yolu stratejisini izleyerek proleter siyasi iktidarlar yaratarak iktidarı zaptetme yolunu takip edecektir. Mevcut sistemin içinde, onun göbeğinde bir parçanın kurtarılması o kesitte işçi sınıfı önderliğinde halk cumhuriyetinin ilan edilmesi anlamına gelen proleter siyasi iktidarlar koşullarında yerel idare meselesi de tabiatıyla daha büyük bir anlama sahip olmaktadır. Çünkü proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirdiği bir parça olan proleter siyasi iktidar alanı faşist diktatörlüğün kuşatması altında, onun saldırıları ile yokedilmek ile karşı karşıyadır. Dolayısıyla devrimle karşı-devrim arasındaki zorlu muharebelerin o çağında yerel idare organlarının fonksiyonu da bu durumun doğrudan bir sonucu

olarak daha fazla önem ve farklılık kazanmaktadır.

Yerel idare organları aynı zamanda daha da önemli bir görevi, devrimin siyasal görevlerinin başarı ile icra edilmesini de üstlenmiştir. Proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirdiği alanlarda devrimi devam ettirme, sosyalizme ve altın çağa ulaşma uğraşı yerel idarelere önemli görevler yüklemiştir. İnsanlığın altın çağa gidişi hayatın her alanında ve sonsuz helezonlar şeklinde birbirini takip eden devrimlerle eskinin sökülüp atılması, yeninin inşası ile mümkün olacağından ötürü devrimin sevk ve idaresinde merkeze bağlı yerel organların payı da oldukça önemlidir. Kitleleri devrimin döneme ilişkin görevleri konusunda seferber etme, onları siyasal yaşama yakınlaştırma konusunda kitlelerle doğrudan ilişki içinde olan yerel idare organlarının yürüteceği çabalar oldukça önemlidir. Öncünün yığınları kucaklamasında ve onun mesajlarını kitlelerin derinliklerinde maddi güce dönüştürmesinde merkezi kumandayı güçlendirecek olan tüm faaliyetleriyle yerel organlar teşkilatlanmaktadır. Yine kitlelerin kafasında proleter siyaseti kumandaya getirme, devrimci kitleleri iktidarın efendisi haline getirme, onları sevk ve idarede beceri sahibi yapma, dolayısıyla siyasal iktidarı bir avuç partiye bırakmamak için doğru siyasal çizgi etrafında büyük siyasal muharebeleri örgütlemeye yerel idare organlarının payı oldukça önemlidir.

Yerel idare organları kitleler tarafından seçimle iş başına getirilir. Kitlelerin iradesiyle yönetim mekanizması olan uzaklaştırılır. Kitlelere yukarıdan aşağıya dayatılan ya da kitlelerin iradesini hiçe sayan yaklaşımlar proleter demokrasi kuralları ile çelişme arz etmektedir. O nedenle ML'ler yerel idare organlarının seçim yöntemine özel önem vermektedir. Yine bu organların proletarya önderliği altında devrimci sınıf ve tabakaların ortak iradesini temsil etmesi oldukça önemlidir. Proletaryanın kumanda merkezinde olmak üzere, diğer halk sınıf ve tabakaları ile "hem birlik hem mücadele" siyaseti temelinde oluşturulacak birlikler halk iktidarını tesis etme açısından da özel önem taşımaktadır.

Onun için:

Proletaryanın iktidara geldiği her yerde yerel idare organları tüm inşiyatı elinden alınan, vali, kaymakam, nahiye müdürü gibi merkezi idare temsilcilerinin kuklası durumunda olan kurumlar olmaktan çıkarılacak, bu güçlerin örgütsel varlığına son verilecektir.

Proletaryanın iktidara geldiği her yerde kitlelerin seçimi ile iş başına gelen yerel idare organlarının cunta birliklerinin "bir gece ansızın" gelen postal ve süngü iradesinin eşliğindeki idarelerinin bu organları fesihme alışkanlıklarına bir bir son verecek kitle iradesinin bir avuç çapulcu tarafından çiğnenmesine izin verilmeyecektir.

Proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirdiği her yerde mevcut belediyeleri sanayici ve arsa spekülâtörleri, inşaat tekelleri gibi asalak kan emici sömürücülerin çiftliği, sıçrama tahtası olmaktan çıkaracak, halkın kolektif çıkarlarının karşılanması için aracı olması teminat altına alınacaktır.

Direksiyonunda emperyalizmin olduğu, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmin damgasını taşıyan bugünkü sistem içinde proletaryanın bir parçayı vurup çökerterek orada kendi önderliğinde bir işçi-köylü cumhuriyetini ilan ettiğinde yeni üretim ilişkileri ve bu ilişkiler üzerinde yükselen yeni yönetim erkini inşa etmektedir. Bu yeni sistem içinde yerel idarenin önemli bir payı mevcuttur.

• *Yerel idareler halka hizmet götürülmesini teşkilatlanma yanında, halk iktidarının ekonomik kalkınma hedeflerine ulaşmasında destek sunma işlevini de oynamasından ötürü ekonomik ve hizmet sektöründeki seferberliğin önemli bir kilometre taşı da olmaktadır.*

İşçi sınıfının mevcut sistem içinde iktidarı ele geçirdiği bir parçada, (bu çok küçük bir köyde de olabi-

ma, yeniyi sağ-
lam temeller
üzerinde tesis et-
mek için hayatın her ala-
nında devrim yapma uğraşının ba-
şarısında yine yerel idare organları-
nın küçümsenemeyecek bir payı var-
dır.

Devrimci proletaryanın yerel idare konusundaki planının bugünkü düzen koşulları içinde uygulanması mümkün değildir. Çünkü bu planın uygulanması için mevcut sistemden köklü kopuş gerekmektedir. Açık-
tır ki onun yolu da işçi-köylü siyasi iktidarını yaratmaktan geçecektir. Bugünkü koşullar içinde 26 Mart seçimlerinde de yerel idare organlarına gelebilecek sınıfları zorlama, burjuva partilerin yolsuzluk ve rezaletleri daha kolay açığa çıkarmaya önemli ölçüde katkıda bulunabilecekler, hatta daha ileri hizmetler de turebileceklerdir. Bu güçlerden daha fazla bir şey beklemekle mevcut durum açısından anlamsız olmaktadır.

Çağırıyoruz:

26 Mart yerel seçimleri vesilesiyle bir kez daha, işçiler, köylüler çeşitli milliyetlerden halkımız; Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü çesitli milliyetlerimize ve her türlü şiarlarını haykırma için; Faşizmin tüm çirkefliklerini sahteciliklerini, burjuva partilerin sahteciliklerini açığa çıkarmak için; Devrimci kitlelerin derinliklerinde programını güce dönüştürmek için, hal-
kın kahreden gazabını dizginlerinden başaltmak için; Hayatın her alanında proleter yaseti kumandaya getirmek için; ML hareketin merkezi görevi işçi köylü siyasi iktidarı için mücadeleleyi başarı ile icra etmek için;

GÖREV BAŞINA!

Bu yeni işlev, eldeki iktidarın korunmasını teminat altına alma ve iktidar alanlarını genişletme görevlerinin bir parçası olarak yerel idare organlarının faaliyet alanına girmişlerdir. Askeri teşkilatlanma ile bağ-
lı iktidarını koruma yönündeki as-
keri faaliyeti devrimin düşman sal-
dımları karşısında direncini önemli ölçüde arttırmaktadır. Bugünkü sis-
tem içinde bir köy muhtarının köy gençlerine askerlik için çağrıda bulunması ve ordu muhtarının ordu-
lari doldurmalarında, muhtarın ordu ile köylü arasındaki birlikte geçirdiği düşünlürse devrimle beraber-
değişiklik daha kolay anlaşılabilir.

Yerel idare organları aynı zamanda daha da önemli bir görevi, devrimin siyasi görevlerini yerine getirme gibi önemli görevlerde üstlenmiştir. Proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi ile birlikte devrimi sürekli hale sokmak, eskiyi söküp at-